

Ediție îngrijită de
Flaviano Patrizi

Am fost la porțile Cerului și ale Infernului

Noua mărturie a Doamnei Doctor Gloria Polo

Ediție îngrijită de
Flaviano Patrizi

Am fost la porțile Cerului și ale Infernului
Noua mărturie a Doamnei Doctor Gloria Polo

HIMMEL

Proprietate literară rezervată
© 2011 by Flaviano Patrizi

Titlul original al lucrării *Sono stata alle porte del Cielo e dell’Inferno. Nuova testimonianza della dott.sa Gloria Polo*, ediția întâi, Himmel Associazione - Pesaro (Italia), 2011.

Traducere din Limba italiană: Laura Moldovan, Anamaria Milonean

Prima ediție: Septembrie 2017

ISBN 979-12-200-0876-1

Himmel Edizioni
via Grazia Deledda 10
61036 - Colli al Metauro (PU), Italy
+39.320.56.12.481
info@himmeledizioni.com
www.himmeledizioni.com
www.gloriapolo.it

PREMISĂ

Bun venit, stimate cititor, în acest loc spiritual al întâlnirii cu Dumnezeu. Dă-mi voie să spun câteva cuvinte, ca introducere la noua ediție a mărturiei Gloriei Polo.

În primul rând, vreau să îți spun cine este Gloria Polo Ortiz. Doamna doctor Gloria este o femeie columbiană care își trăiește viața de fiecare zi în Bogotá, o viață simplă, creștinească: se roagă, participă la Sfânta Liturghie și la adorarea Euharestiei, lucrează în cabinetul său stomatologic, se ocupă de copiii săi, fără să uite însă de săraci și de nevoiași. Trăiește, deci, viața simplă a oricărui bun creștin care se simte iubit de Dumnezeu, care îl iubește pe Dumnezeu mai presus de orice și care îl iubește pe aproapele său ca pe sine însuși. Aceasta este prima mărturie a Gloriei Polo.

Apoi, în mod excepțional, ea își îndeplinește misiunea de a da mărturie despre experiența mistică care a transformat-o în ceea ce este acum.

Ascultând-o pe Gloria și dialogând cu ea ca și cu un prieten, am putut să aprofundez cunoașterea experienței sale mistice, înțelegând că era necesară realizarea, sub supravegherea Gloriei, a unei noi ediții a mărturiei sale, fără nicio modificare, deoarece, fiind o lucrare a lui Dumnezeu, are puterea de a ajunge la inimi. În acest fel, a luat naștere Am fost la porțile Cerului și ale Infernului. Noua mărturie a Doamnei Doctor Gloria Polo.

Această nouă ediție a fost necesară, din câteva motive, pe care le voi enumera în ordinea importanței.

1. Prima ediție, publicată fără supravegherea Gloriei, era doar o simplă traducere, sub îngrijirea Părintelui Leone Orlando, a unei transcrieri bazată pe mărturia orală a Gloriei, în limba sa, castiliană, în Caracas – Venezuela, în 5 mai 2005. Acea lucrare, deși păstrează ritmul și expresivitatea limbii vorbite, reduce, din păcate, înțelegerea deplină a mărturiei Gloriei și, deci, eficiența sa, dat fiind faptul că o privează de nuanțele comunicării paraverbale și nonverbale (gesturile, mimica etc.)
2. Folosirea unei singure mărturii, așa cum s-a întâmplat cu prima ediție, neverificată de către Gloria (Caracas, 2005), este reductivă, deoarece mărturiile orale pe care Gloria le face în diferitele părți ale lumii, chiar dacă păstrează nealterat conținutul mesajului, depind de doi factori care determină întotdeauna aspectul lor incomplet, adică: timpul și publicul. De fapt, Gloria, evidențiind acele particularități ale evenimentului pe care le consideră mai potrivite nevoilor spirituale ale publicului său, poate să menționeze doar în treacăt alte aspecte, întrucât nu are timpul material necesar pentru prezentarea lor detaliată.
3. În Italia au circulat, grație unor edituri, asociații și persoane particulare, câteva versiuni ale acestei prime ediții, realizată fără supervizarea Gloriei (Caracas, 2005). Acestea conțin greșeli de traducere și interpolări care deformează, în punctele esențiale, concepția Gloriei și subminează credibilitatea sa, fiind vorba de interpolări heterodoxe.
4. Deoarece această primă ediție (Caracas, 2005) apare și astăzi pe un site (www.gloriapolo.com), care poartă în mod abuziv titlul „Pagina oficială a D-nei Doctor Gloria Polo Ortiz”, mulți cititori sunt tentați să creadă că aceasta ar fi ediția corectă și oficială.

Gloria afirmă că, dacă în trecut a consimțit la distribuirea versiunii îngrijite de Părintele Leonardo Orlando (Caracas, 2005), a făcut-o presupunând fidelitatea traducerii și ignorând interpolările. Responsabilitatea acestor erori nu trebuie să fie, așadar, imputată Gloriei, care nu cunoaște limba italiană, ci acelor care le-au comis și acelor care

continuă să le difuzeze, distribuind un text greșit.

Pentru toate motivele prezentate mai sus, așa cum menționam, de altfel, și în deschidere, am considerat că era necesară îngrijirea, sub supravegherea Gloriei, a unei noi ediții a mărturiei sale. În acest fel, am unit într-un singur text rezultatul convorbirilor inedite ce au avut loc între mine și Gloria, cu numeroasele sale mărturii. Rolul meu a constat în a verifica autenticitatea mărturiilor, menținând adevărul și integritatea faptelor, perfecționând forma textului și aspectele gramaticale, bucurându-mă de valoroasa contribuție, dezinteresată, a d-lui Giuseppe Agnello. Așadar, am corectat greșelile de traducere, am completat lacunele narrative, expunând în mod corect anumite evenimente fundamentale, prezentate, în prealabil, în mod eronat, și am sistematizat prezentarea mărturiei astfel încât să permită o înțelegere cât mai deplină a experienței mistice a Gloriei. În acest fel s-a realizat o lucrare editorială originală.

Dar, întrucât textul scris reușește cu greu să transmită participarea emoțională a Gloriei, în timp ce povestește, m-am ocupat, la sfatul Gloriei, și de DVD-ul „Am fost la porțile Cerului și ale Infernului”. Am introdus în acesta o mărturie video a Gloriei, tradusă simultan, și, pentru a veni în ajutorul scepticilor, care au nevoie, desigur, de probe care să dovedească autenticitatea faptelor descrise de ea, am adăugat un documentar în care, în afară de faptul că este prezentat locul accidentului, apar și persoanele intervievate, printre care doctorul care a dat primul ajutor Gloriei și chirurgul care a operat-o, amândoi fiind convinși că actualele cunoștințe ale medicinei nu pot să explice faptele întâmplare Gloriei. Apare aici și Maria José, ultimul copil al Gloriei, fapt esențial pentru a putea demonstra veridicitatea și aspectul divin al faptelor, dar nu vreau să anticipiez prea mult.

Sunt convins că, prin intermediul acestei noi ediții și cu ajutorul noului DVD, vom netezi drumul către Domnul, care dorește să vină în inimile fraților noștri (cf. Matei 3,3).

Experiența mea și a tuturor celor care au aflat mărturia doamnei doctor Gloria Polo și au recomandat această lectură rudelor, prietenilor și cunoștințelor, mi-a demonstrat că interpretările experienței Gloriei sunt tot atâtea câți sunt și cititorii, iar unele interpretări sunt chiar antitetice. Nu trebuie să ne mire această diferență de interpretare; dimpotrivă, conștienți de faptul că fiecare interpretează în funcție de propriile cunoștințe și credințe, trebuie să încercăm să-i punem pe toți să facă o lectură critică a experienței doamnei doctor Gloria Polo. Din aceste motive, am scris un studiu în care am oferit instrumentele interpretative care pot să conducă la o interpretare obiectivă din partea cititorului, ferindu-l de opiniile simpliste și, uneori, banale. Studiul critic este intitulat „Iluzie și realitate. Studiu critic al mărturiei doamnei doctor Gloria Polo și experiențele din moartea clinică”.

Flaviano Patrizi

ARQUIDIOCESIS DE BOGOTÁ

Bogotá, febrero 15 de 2011

RECOMENDACIÓN

Me permito recomendar a la Doctora GLORIA POLO Médico dentista quien viene respaldada por diversas comunidades religiosas y de laicos conocedores de la experiencia religiosa que cambió su vida que la ha llevado a anunciar el evangelio en el deseo de dar a conocer a Cristo Jesús en su testimonio y mensaje para que escuchen y reflexionen sobre su conversión personal y pastoral en la iglesia Católica.

Doy fe de la presentación personal de la Dra. Polo y la manifestación de su testimonio.

Cordialmente,

Mons. FERNANDO SABOGAL VIANA
Obispo Auxiliar de Bogotá

Gloria Polo și Flaviano Patrizi

MĂRTURIE

*“Iată, durerea mea s-a transformat în pace!
Tu mi-ai ferit viața
De la groapa distrugerii,
deoarece ți-ai încărcat pe umeri
toate păcatele mele”
(Is. 38,17).*

Fie cu adevărat binecuvântat numele Domnului, fraților! Mă bucur că am oportunitatea de a fi aici cu voi, pentru a vă povesti despre minunatul dar pe care Domnul mi l-a făcut în ziua de 5 mai 1995, în jurul orei 16:30, în apropierea Universității Naționale din Bogotá. În acea zi eram cu soțul meu Fernando și cu nepotul meu Edoardo. Soțul meu ne însoțea cu mașina la Biblioteca Generală a Facultății de Stomatologie, pentru a împrumuta niște cărți de care aveam nevoie în profesia noastră. Ploua foarte tare, dar nu se auzeau tunete și nici nu se vedeau fulgere. Eu și nepotul meu mergeam alături, protejându-ne sub o singură umbrelă mică, în timp ce soțul meu, îmbrăcat cu un impermeabil, pentru a se feri de ploaie, mergea pe lângă zidul Bibliotecii. Eu și nepotul meu, în timp ce mergeam, săream peste gropile cu apă, fără să ne dăm seama că ne apropiam de copaci. În timp ce săream peste o baltă mare, am fost loviți de un fulger care ne-a lăsat pe amândoi fără viață.

Nepotul meu era un tânăr credincios și foarte devotat copilului Isus, a cărui medalie de cuarț o purta la gât. După cum spun autoritățile, ar fi fost tocmai această medalie cea care a atras fulgerul. Acesta a intrat, de fapt, prin acea mică medalie, a trecut prin inimă și, după ce a traversat corpul, a ieșit prin picior. Cu toate acestea, corpul nepotului meu nu a rămas ars la exterior. Avea doar o mică gaură în piciorul prin care ieșise fulgerul și imaginea copilului Isus imprimată pe piept de către medalia pe care o purta la gât: o urmă lăsată de foc.

Cât despre mine, vă pot spune că fulgerul a intrat prin braț, arzându-mi tot corpul într-un mod înspăimântător, atât în exterior cât și în interior. Mi-a rănit grav sânul stâng, golindu-l aproape în întregime și lăsând doar sfârcul. Mi-a dispărut carnea de pe burtă și de pe spate, picioarele au rămas complet carbonizate, iar fulgerul a ieșit prin piciorul drept. În interior, fulgerul mi-a carbonizat ficatul, plămânii, rinichii și ovarele. Acestea din urmă au devenit „ca stafidele” (asta doar ca să folosesc expresia medicilor); acest lucru s-a întâmplat și din cauza faptului că foloseam o spirală din cupru, care este un bun conducător de electricitate. Am avut un stop cardio-respirator și am rămas acolo, jos, fără viață. Soțul meu mi-a povestit că fulgerul ne aruncase la o distanță de circa șapte metri față de el și că spasmele musculare determinate de electrocutare ne făceau să sărim de la pământ cam optzeci de centimetri, ca și cum am fi primit șocuri electrice de la un defibrilator. Soțul meu nu a avut arsuri, dar electricitatea rămasă în apă i-a provocat spasme musculare, până când a reușit să se agațe, cu greu, de un copac, izolându-se, astfel, de solul ud. Nimeni nu a putut să ne dea primul ajutor timp de două ore, deoarece zona dimprejurul nostru era încărcată cu electricitate.

Aceasta este, însă, doar descrierea experienței fizice și, dacă m-aș opri aici, ea ar fi destul de nesemnificativă, deoarece nu v-ar permite să participați la aceea care a fost, în schimb, dimensiunea cea mai relevantă a trăirii mele.

PRIMA EXPERIENȚĂ MISTICĂ

Doamne, de-aș putea avea cuvintele potrivite pentru a putea reda pe înțelesul tuturor minunea pe care am trăit-o! Când am fost lovită de fulger, am intrat imediat într-o lumină albă, plină de iubire. Era ca un soare deosebit de frumos. Îmbrățișată de această lumină, am simțit, fraților, o pace, o bucurie extraordinară. Cât de mare este iubirea lui Dumnezeu! Cât de frumoasă este, fraților, moartea! Nu știu de ce unii au prezentat-o și o prezintă ca pe o pedeapsă. Ea este, însă, îmbrățișarea lui Dumnezeu Tatăl. În timp ce mă găseam în această stare paradisiacă, am văzut corpul meu carbonizat, ce sărea de la pământ, și corpul nepotului meu. În afară de asta, i-am văzut pe oamenii din întreaga lume, fără să trebuiască să mișc privirea, deoarece eram în afara timpului și a spațiului. Am înțeles gândurile lor și am văzut păcatele lor ascunse. Eram atât de plină de iubire, că nu reușeam să o stăpânesc și simțeam cum se revarsă în afara mea. I-am îmbrățișat pe toți acești oameni și mi-am dorit ca toți să poată simți această iubire debordantă.

Dintre toți cei pe care i-am îmbrățișat, doar fiica mea cea mai mare, care avea, atunci, nouă ani, a simțit îmbrățișarea și a rămas cutremurată. Când m-am oprit să îmi privesc corpul carbonizat cu mai multă atenție, această priveliște m-a trezit din starea aceea de bucurie și de iubire și am exclamat: „Fir-ar să fie! Sunt moartă!”; și am gândit: „Copiii mei..., copiii mei...! Ce vor spune acești micuți despre mama lor care nu a avut nicio dată timp pentru ei?” Pentru că, de fapt, până în acel moment, fusesem o mamă complet absentă: ieșeam din casă la ora cinci și mă întorceam la ora 22, când copiii dormeau deja. Reușeau să mă vadă doar duminica... Uitându-mă cu mai multă atenție la corpul meu, mi-am dat seama că era ars și mi-am spus: „La ce va mai putea fi de folos în această stare?” Dar, întrucât faptul că mă găseam în afara corpului nu mă făcuse să îmi pierd personalitatea, m-am consolată la gândul că aveam asigurarea de viață, cu speranța deșartă că acestea puteau să constituie garanția unei vieți liniștite.

Lumina care m-a învăluit de îndată ce am ieșit din corp mă atrăgea la ea. În timp ce urcam tot mai sus în această lumină plină de iubire și de bucurie, i-am văzut pe tatăl meu, pe mama mea, pe bunicii mei, pe străbunicii mei și pe toate rudele mele plecate de pe pământ. Mi-am dat seama că pierdusem o grămadă de bani pentru a plăti onorariile, din greșita convingere că voi reuși să știu dacă străbunica mea se reîncarnase sau nu. Deoarece aceste onorarii erau foarte mari, m-am hotărât să nu mai verific unde se reîncarnase străbunica mea. Ce greșală! Ce înșelare! Străbunica mea era acolo, în fața mea, fraților!

După ce m-am îmbrățișat cu toți cei dragi ai mei, prezenți în această dimensiune lipsită de timp și de spațiu, l-am văzut pe nepotul meu Edoardo îmbrățișându-l pe mama lui, care făcea curățenie prin casă. În timp ce primea această îmbrățișare invizibilă pentru ea, mama, cuprinsă de o mare durere, a căzut la pământ cu mâinile la inimă și, zvârcolindu-se, a strigat: „Nu, Doamne, nu-mi face asta, pentru că este prea mult... Nu voi putea să rezist la o durere atât de mare!” Cumnata mea nu a înțeles sensul acelui sentiment și nu a povestit nimănui ceea ce i se întâmplase. Dar, după ce Domnul m-a lăsat să îmi recapăt cunoștința și să o revăd pe cumnata mea, i-am spus: „Îți amintești când ai căzut la pământ și, zvârcolindu-te pe podea, în ghearele unei dureri fără margini, ai spus că nu vei fi în stare să suporti necazul? În acel moment te îmbrățișa fiul tău, Edoardo.”

Continuam să urc și, la un moment dat, am văzut poarta de intrare într-un loc minunat. De o parte și de alta a intrării erau doi copaci de o frumusețe imposibil de descris. În acel loc se găseau o grădină și un lac deosebit de frumos; o lumină încărcată de o

iubire vie: totul era viață și exprima pacea. Ce fericire să te afli acolo, fraților! Abia așteptam să intru.

În timp ce așteptam să intru în acel loc minunat, am auzit deslușit urletul soțului meu, care, în timp ce era agățat de un copac, pentru a se izola de sol și a nu fi electrocutat, a putut să vadă sufletul meu și pe cel al nepotului meu părăsind corpurile noastre și urcând spre acel loc minunat pe care vi l-am descris: „Gloria, te rog, - striga el – nu te lăsa! Gloria... întoarce-te! Copiii!”. Eu l-am privit din eternitate și l-am văzut plângând și plin de răni sângerânde. Cât de puternic este sacramentul căsătoriei! La acea privești, ascensiunea mea a avut un moment de întrerupere și am început să cobor. Ce tristețe, fraților! Însă, în timp ce coboram, am văzut intrarea triumfală a nepotului meu în acea grădină minunată: m-a privit, a ridicat brațele în semn de victorie și, cuprins de o fericire de nedescris, a trecut pragul.

Când m-au făcut să mă întorc, mi-a fost clar că, în mod sigur, eu nu voi mai intra în acea grădină. Experiența mea paradisiacă, deși limitată, fraților, se datorează faptului că toți oamenii, cu excepția celor care se sinucid, primesc îmbrățișarea lui Dumnezeu Tatăl. De aceea, toate persoanele care au avut experiența morții clinice, cu mici excepții, povestesc de un tunel luminos, plin de iubire vie și de pace infinită, care i-a atras către o ieșire și mai luminoasă.

Acest tunel de lumină reprezintă brațele lui Dumnezeu Tatăl, iar lumina și mai puternică este inima lui Cristos, poarta Paradisului. Însă, Dumnezeu Tatăl nu obligă pe nimeni. Deci, dacă aici pe pământ am hotărât să trăim fără Dumnezeu, El nu ne va obliga la o eternitate cu El. Deci, după ce ne va îmbrățișa cu o dragoste infinită, ne va da, cu o durere infinită, tatălui pe care l-am ales. Pentru Dumnezeu Tatăl, e ca și cum și-ar smulge o bucată din propria inimă. Eu nu i-am dat lui Dumnezeu Tatăl o astfel de durere, pentru că timpul vieții mele nu se sfârșise încă.

PRIMA ÎNTOARCERE LA CONȘTIINȚĂ

M-au făcut, așadar, să mă întorc și mi-am găsit corpul fără viață, întins pe o targă, în infirmeria Universității Naționale. Medicii foloseau un defibrilator, în încercarea de a face să îmi revină bătăile inimii. Așa cum am mai spus, eu și nepotul meu zăceam pe pământ de mai bine de două ore. Medicii de la urgență nu au putut să ne acorde mai repede primul ajutor deoarece a trebuit să aștepte ca zona dimprejurul corpurilor noastre să se descarce de electricitate, pentru ca să nu rămână și ei electrocuțați. După aproximativ trei sau patru minute de la începutul manevrelor de reanimare, efectuate de către medicul internist Nairo Cano, mi-am recăpătat cunoștința. Din punct de vedere spiritual, lucrurile s-au petrecut astfel: de îndată ce mi-am sprijinit picioarele sufletului pe capul corpului meu lipsit de viață, am simțit un vârtej violent care m-a introdus în corpul meu. Am sărit ca o minge, fraților, și am început să simt durerea teribilă a corpului meu carbonizat care scotea fum. Dar, mult mai puternică decât această îngrozitoare durere fizică, a fost aceea a vanității mele, lipsită de acel corp frumos, căruia i-am sacrificat atâta timp și atâția bani.

Am fost transportată, ulterior, la un spital public atât de plin de răniți, încât nu s-a găsit nici măcar o targă pe care să mă poată așeza. Bieții medici nu au putut să facă nimic, deoarece, și dacă ar fi vrut, nu ar fi reușit să găsească vreuna. Deci, brancardierii au fost nevoiți să mă întindă pe jos, pe un cearșaf, chiar știind că, fiind atât de arsă, riscam să mor din cauza unei infecții.

Au fost ore de o așteptare sfâșietoare și disperată, lăsate de către Dumnezeu. Astăzi

îmi dau seama mai bine că acei bieți medici, printre atâtea răniți, nu au putut să îmi dea prioritate, deoarece eu eram cea care avea cele mai puține șanse de a supraviețui. Cum puteau să îmi lase pe pacienții cu infarct sau pe aceia care se aflau în condiții și mai grave decât ale mele, dar cu posibilitatea de a supraviețui, dacă erau luați la timp?

Dar știți ce mi s-a întâmplat exact când simțeam complet abandonată? L-am văzut pe Domnul Isus ghemuit lângă mine. Și-a pus, cu imensă duioșie, brațul sub capul meu și m-a consolată.

Am crezut că eram victima unor halucinații. Atunci am închis ochii, încercând să împiedic halucinația, dar, când i-am deschis, era încă acolo. Am repetat operația de mai multe ori, dar de fiecare dată când deschideam ochii, continuam să îl văd acolo lângă mine! Când Isus a văzut că eram destul de atentă, mi-a spus, privindu-mă plin de iubire: „Ascultă-mă, micuța mea. Ești pe punctul de a muri. Încearcă să simți nevoia îndurării mele”. Am închis ochii și am spus: „Îndurare, îndurare”, dar nu eram convinsă de invocarea mea, deoarece mă credeam nevinovată și, deși meditam la cuvintele pe care mi le-a spus Isus, nu am reușit să îmi găsesc nicio vină. Pierdusem, deci, conștiința păcatului.

Dar mi-a fost clar, însă, că urma să mor în curând.

Din păcate, însă, cum eram mai preocupată de salvarea bijuteriilor mele, decât de mântuirea sufletului, gândurile mi s-au îndepărtat cu ușurință de cuvintele lui Isus.

Într-adevăr, când mi-am amintit că aveam pe degete inelele mele cu diamante, singurul lucru la care m-am gândit a fost acela de a le scoate. Dar, degetele mele erau arse și unghiile dispăruseră. „Trebuie neapărat să-mi scot inelele – mi-am spus – pentru că altfel o să le taie și își vor pierde din valoare.” Degetele mi se umflau tot mai mult, dar eram dispusă să mi le scot cu orice preț. Însă, cu cât le mișcam, cu atât mă dureau mai tare. Am simțit mirosul de carne arsă, care, fraților, este îngrozitor. Nu am reușit să-mi scot inelele fără să smulg și bucăți de carne și am simțit că leșin din cauza durerii. „Nu și nu! Voi reuși și de astă dată! În viață, nu mi-a fost nimic imposibil de realizat, cu atât mai puțin va fi să-mi scot inelele!”. Și am reușit – măcar de aș fi avut aceeași determinare de a colabora la mântuirea sufletului meu! –, însă doar pentru a constata cu tristețe că, foarte probabil, o să mi le fure infirmierele, în momentul în care voi închide ochii pentru totdeauna. Însă, când a ajuns cumnatul meu, am respirat ușurată și am zis: „Inelele mele sunt salvate!” Și i le-am dat. Slavă Domnului că era medic și nu le-a aruncat dezgustat, când a văzut că aveau lipite pe ele piele arsă. „Dă-le lui Fernando – era soțul meu – și spune surorilor mele să aibă grijă de bieții mei copii, care vor rămâne fără de mama lor, deoarece, știi, Javier, nu voi depăși acest accident și voi muri.” Păcat însă că mi-a lipsit lumina rațiunii în fața darului minunat al salvării eterne pe care Domnul mi l-a oferit atunci când mi-a spus să mă gândesc că am nevoie de El. Este adevărat, fraților, că atunci când cineva se crede sfânt, exact atunci pornește pe drumul condamnării!

Am adunat deci inelele, i le-am dat și i-am spus: „Repede, că pot să mor de la un moment la altul!”

M-au dus în sala de operații pentru a fi operată de către doctorul Mario Daniels și, în timp ce mă anesteziau pentru a-mi îndepărta pielea arsă, am suferit un nou stop cardio-respirator. De îndată ce inima mea a încetat să bată, m-am trezit din nou în afara corpului meu și vedeam medicii care se străduiau să mă reanimeze. Dați-vă seama că, în timp ce eram în afara corpului meu, încă eram îngrijorată pentru picioarele mele: „Cât am transpirat la gimnastică aerobică pentru a-mi modela picioarele! Iar acum, cum voi putea să rămân cu ele atât de arse?” Eram încă sclava prezumției că picioarele